

Domingo Herrería

L'ULL

NÚM. 7

OLOT, 3 DE AGOST DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

Un partidari de "L'ULL"

Públic y notori es l'èxit alcançat pel digne setmanari que ha vingut a fer les delícies de totes les classes socials que componen la olotina terra que trepitjém; empró mai haguérem pensat que nosaltres, xicots de cases bones y inofensives, modestes entusiastes de la barrila tant necessaria pera l'aliment de l'ànima y del cos, poguéssim acaparar d'una manera tant estrepitosa, la elevada atenció dels artistes del pensament.

Nostre impremta, fàbrica inmensa d'alegria, magestuós palau de la rialla continua, fortificat castell que ab heróica valentia se defensa a totes hores de les mortíferes canonades qu'entre cap y coll volen tirarnos els austers senyors de les ploralles, al arribar el santificat d'a de la setmana que ha de sortir aquest periódic refinadíssim, se veu realment invadida per una enorme gernació impacienta, que ab espantosa cridoria y ab empenyes y trepitjades, demana exemplars del nostre vergonyós setmanari.

—L'ULL, volém L'ULL, ¿encara no ha sortit L'ULL?— y la robusta màquina rotativa, sense fer cas d'aquelles escandaloses veus humanes, va fent la seva lloable feina d'una manera vertiginosa, engullint per un cantó les innombrables fulles netes que's posan en la seva gorge famolenta, y abocantles per l'altre, després de deixari estampats aquells saladíssims acudits que anteriorment hi havíem tirat de nostre saler intel·lectual.

Més, al arribar l'hora solemne de rebre L'ULL els sanitosos aires de la típica montanya catalana, y sortir de la ja célebre tipografia l'intelligent ciu-

tadà que té l'estoïcisme de vendrel y cridarlo, la noble ciutat d'Olot passa de la seva característica passivitat y indiferencia, a les exaltades mansions del verdader *delirium tremens*. Y aixis veureu, en les nostres vetustes vies, com poetes sentimentals, advocats y procuradors —al infern de dos en dos—clergues y industrials, casats y solters, homes y dónes, arrabassen de les venedores mans de l'héroè *Culasso*, les humorístiques fulles que nosaltres publicuém, pera donar una mostra de l'arraigada filantropia que orgullosament posseim, capgirant l'extranya serietat de aquest Olot que, fins fa pocs dies, semblava un silenciós temple de la tristesa.

Fins hi ha individus, que'ls seus entusiasmes els empeny secretament a ficarse la mà en la butxaca y comprar quatre o cinc nombres de nostre periódic. Ens abona lo que diém el distingit senyor Pascual, el celós marit de la senyora Anita, el qual explicava un dia en la tertulia de la que's assidu parroquiá:

—Jo, cada setmana, compro quatre *Ulls*; un per mi, un per la dóna, un pel nano de casa y un pel qu'ha de venir.

—Home,—li va dir un seu amic—ja me'n podrías donar un; cada vegada'm quedo sense.

Y ell, després d'un instant de reflexió y ab un desprendiment que l'honra, va pronunciar aquestes paraules, acompanyades de l'acció.

—Ja'm sab greu, ja; pero, vaja, pera que vegis que soc espléndit, té, et regalo L'ULL de la dóna.